

prodány, zejména hledíc k účtovaným dalším výlohám, jsou jeho vývody pro posouzení věci bezvýznamné, protože rozpětí těchto cen nemůže samo o sobě založit důvod neplatnosti smlouvy podle § 879 obč. zák., jestliže nebyla překročena mez určená ustanovením § 934 obč. zák. S hlediska tohoto zákonného ustanovení žalovaný neplatnost sporných smluv nenamítal, takže jest nerozhodné pro spor rozlišovati, zda snad rozpětí cen aspoň u výherních listů nepřesahovalo onu mez. Ani s hlediska ustanovení §§ 870, 871 obč. zák. nejsou výtky dovolatelovy opodstatněny. V tom směru stačí odkázati dovolatele na správné v podstatě odůvodnění napadeného rozsudku, jež dovolatel nevyvrátil ani zdůrazňováním osobní stránky při tvrzeném svém oklamání, jak jest zřejmé z předchozích úvah. Také podle ustanovení zákona ze dne 30. června 1878 č. 90 ř. z. posoudil odvolací soud věc správně po právní stránce. To platí i pokud se týče toho, jak jest v prodejních listinách uvedena prodejní cena každého stavebního losu a výherního listu, neboť zákon č. 90/1878 ř. z. nemá předpisu o způsobu uvedení a umístění tohoto údaje. Také jinak odůvodnění odvolacího soudu vyhovuje zásadám vysloveným v rozhodnutích nejvyššího soudu č. 5054, 9559, 9798, 10200, 11044 Sb. n. s., od nichž není důvodu upustiti v souzeném případě. Rozhodnutí nejvyššího soudu č. 4815, 6248, 6428, 11430, 14504, 16587, 16921 Sb. n. s. se nehodí na souzený případ.

Čís. 17466.

Manželka, jejíž manželství bylo rozvráceno jejím cizoložstvím a proto rozloučeno, nemůže se domáhati náhrady škody, vzniklé jí ztrátou zaopatření v manželství na muži, s nímž se cizoložství dopustila.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1939, Rv II 400/39.)

Žalobkyně se domáhá na tom, s nímž se dopustila cizoložství, náhrady škody, vzniklé jí ztrátou zaopatření v manželství, které bylo prý rozvráceno a pak rozloučeno pro cizoložný poměr, který měla žalobkyně se žalovaným. Újmu tu hodnotí si žalobkyně částkou 100 K měsíčně a kapitalisuje ji na zažalovanou částku 12.000 K. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Posouzení sporu po právní stránce odpovídá ustálené judikatuře nejvyššího soudu, a to jak pokud jde o náhradu škody z nedodržení slibu, tak pokud jde o náhradu újmy vzniklé žalobkyni rozvrácením jejího manželství a následující rozlukou. Nejvyšší soud již opětovně dovodil, že se ani nevinný manžel nemůže domáhati náhrady majetkové škody na tom, kdo dopustiv se cizoložství s manželkou, rozvrátil manželství tak, že bylo nakonec rozloučeno. Tím méně ovšem lze v souzeném případě přiznati nárok žalobkyni, kde se domáhá náhrady takové škody jako

manželka, která se sama dopustila cizoložství a zavedla tak sama příčinu k rozratu manželství, o který vlastně opírá svůj nárok na náhradu škody.

Čís. 17467.

Zřízení jistoty za pravý dluh toho, kdo jistotu dává, není bezúplatným jednáním podle § 4 odp. řádu ani v tom případě, neměl-li věřitel na zřízení jistoty nároku.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1939, Rv I 213/38.)

Žalující strana přednesla, že manžel žalované zajistil knihovně na polovici své nemovitosti dne 22. června 1934 zástavním právem domnělou prý pohledávku žalované proti němu ve výši 35.000 K. Tvrdí mimo jiné, že toto jednání manžela žalované jest bezplatné, protože se stalo k zajištění neexistující pohledávky (§ 4 č. 1 odp. ř.), domáhá se žalující strana výroku, že zřízení tohoto zástavního práva jest vůči ní pro její vykonatelnou pohledávku proti manželu žalované bezúčinné a, že jest žalovaná strana povinna svoliti k tomu, aby nemovitost jejímu manželu patřící byla pro pohledávku žalující proti němu vzata do exekuce tak, jakoby zástavní právo žalované na těchto nemovitostech nebylo bývalo nikdy vzniklo. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle zjištění odvolacího soudu došlo ke zřízení notářského spisu ze dne 17. srpna 1934 proto, že Štěpán J. (manžel žalované) úvěr povolený oběma manželům J. a zajištěný celý na společné jejich nemovitosti vybral jen pro sebe a spotřeboval sám, k čemuž svolila žalovaná jen, když Štěpán J. se jí zavázal, že částku vypadající na její polovici uzná jako svůj dluh u ní. Vzhledem k této souhlasné vůli manželů J., projevené již při úvěrovém jednání, nemůže býti pochybné, že šlo o uznání závazku Štěpána J. proti žalované, který měl vzniknouti z toho důvodu, že Štěpán J., pokud potřebuje též polovinu úvěru připadající na žalovanou, nakládal s majetkem žalované. Jde tudíž o uznání nárok na náhradu, který byl důsledkem této své povahy splatný ihned po použití úvěru; na tom nemůže nic měniti ani uznání samo, poněvadž se podle zjištění odvolacího soudu stalo bez výhrady. Proto nejsou oprávněny vývody dovolání, které se snaží dolíčiti — a na tom budují i výtku vadnosti řízení —, že v onom notářském spisu šlo jen o uznání regresních nároků žalované, které by mohly vzniknouti, když žalovaná bude nucena žalující spořitelně plniti na základě společného závazku proti ní, a že pokud se tak nestalo, nemůže prý býti řeči o splatné, tím méně o vykonatelné pohledávce žalované. Rovněž nesprávné jsou další vývody dovolání, že zřízení zmíněné jistoty bylo jednáním bezplatným, ježto ne-